

Moje pátrání po Višňovském rodákovi panu Josefu Indrovi muzikantu a kapelníkovi.

Osobnost muzikanta a višňovského rodáka mě byla v povědomí známa už také proto, že před naší hospodou a také na sále se konali četné tancovačky a o muzikantech se hodně mluvilo. A já se nechtěl smířit s tím, že tento občan nějak postupně mizí z povědomí zdejších občanů.

K dnešnímu dnu jsem získal mnoho poznatků, několik adres a kontaktů než jsem došel ke kýženému cíli. Cílem bylo kontaktovat rodinu pana Josefa Indry a to se mě podařilo.

Začátky zájmu se projevíly kolen roku 1980. Od té doby čas od času jsem se k této myšlence vracel, ale běh událostí mě nedovolil usilovnějším zaměřením na pátrání.

Svoje pátrání jsem začal při setkání se svoji spolužačkou Annou Husákovou z Rešic, rozenou Březinovou z Trstěnic, se kterou jsem se setkal po 46 letech v roce 2010 a zeptal jestli se jí co ví o muzikantu Indrovi který žil v Rešicích a seznámil ji s tím, že jsem pátral v Rešicích již v roce 1989 a po dotazu několika lidí které jsem potkal, nic nevěděli zeptal jsem se kde se občané Rešic pohřbívají a bylo řečeno, že v Dubňanech kde jsem několikrát prošel hřbitov a nic jsem nezjistil. Po marném pátrání jsem dále nepokračoval.

Myšlenky se stále vracely k nedokončenému pátrání a tak setkání s Aničkou bylo rozhodující. Mezi tím jsem se setkal s Františkem Šmahelem, který se u pana Indry učil jako kluk hrát na harmoniku a naučil jej basování které ostatní muzikanti neznají, líbí se jim, ale naučit se je nemohou. Dále jsem se setkal s Jožkem Jedličkem, muzikantem a bývalým občanem Višňové který vyprávěl, že byl v Rešicích s Adámkem také muzikantem gratulovat k významnému výročí, jakému to neví.

Další významné setkání bylo s P. Josefem Košíčkem bývalým předsedou národního výboru ve Višňové který mě informoval o přípravách oslav na 25.8.1968 a z důvodu vstupu spojeneckých vojsk se to neuskutečnilo. Zvoucí plakát na tuto oslavu je u Vokounových ve vlastnictví

.V té době jsem již obdržel adresu do Velkého Meziříčí na paní Marii Dragounovou jednu z dcer pana Indry, která odpověděla, že autorská práva vlastní vnuk pan Miloš Vokoun a znovu jsem musel požádat Aničku o získání adresy a ta zněla na paní Věru Vokounovou také z Velkého Meziříčí, Nad gymnaziem č.13.

Napsal jsem obdobný dopis a odpověď které k pátrání přikládám ve kterém žádám o některé údaje ze života pana Josefa Indry a možnost setkání. Do odpovědi jsem uvedl svoje telefonní číslo a čekal na odpověď, která přišla s odsouhlasením dne setkání 6. února t.r. u nich doma. Jako důvod uvádím zájem o jeho osobu a muzicírování případně vším co s tím souvisí a že mám zájem aby měl jako rodák pamětní desku na rodném domě. Svůj názor jsem sdělil na stránky městyse Višňové, kde jsem obdržel vstřícnou odpověď po úspěšném pátrání.

Setkání ve Velkém Meziříčí se odvíjelo ve velmi vstřícném přijetí a byli velmi potěšeni, že ještě po letech někdo projevil zájem. Po úvodním seznámení po mém příchodu k manželům Vokounovým jsem se tázal jestli jsem jim nepřivodil nějaké problémy svým zájmem a zasláným dopisem. Mimochodem odpověď na dopis byla velice vstřícná. Paní Věra odpověděla že jim to přivodilo velkou nervozitu a vzrušení a co po nich kdo žádá, sami považovali na sklonku jejich života legendu Josefa Indry za uzavřenou, ale zájem z Višňové je velmi potěšil a také vzpomněli na neuskutečněnou oslavu ve Višňové. Přivítání bylo až nad moje očekávání, ale obustrané vzrušení velmi rychle opadlo a nastala velmi příjemná pohoda a s radostí sdílené informace o „Muzikantu“ kapelníkovi a skladateli, v neposlední řadě učiteli hry na hudební nástroje, tatínka paní Věry, manžela a syna Vokounových. Zdržel jsem se od 9. hod. do 13 hod. Podle jejich vyprávění byl v celé široké rodině oblíben a pro jeho činnost.

Velmi mě to vše potěšilo a povídání by bylo na další hodiny. Vnuk vyprávěl jak děda byl koupit harmoniku v Brně u fi Lídl a neměl dost peněz, doma si zhotovil z kartonu kopii harmoniky a doma ve stodole na maketě trénoval a po roce a našetření peněz se do Brna k Lídlovi vrátil a zakoupil knoflíkovou harmoniku, ta maketa byla dlouho doma uchovávána.

Při ní i tak slyšel hudbu a složil několik skladeb.

Při loučení jsem slíbil, že se vynasnažím aby náš rodák měl pamětní desku na rodném domě. Před svoji návštěvou jsem byl vyhlížen z okna paní Vokounovou a při odjezdu autem kolem oken oba staroušci stáli v okně a návali za mnou.

Svoje pátrání jsem zakončil 7. února 2012 a přikládám další materiál který jsem s laskavostí rodiny obdržel v kopii které za svých pamětí diktoval sám aktér pan Josef Indra.

A jsou to:

Muzikantská historie Josefa Indry a jeho muziky.

Muzikantská legenda z Rešic.

Pátrání jsem prováděl velmi rád a snad to bude mít i dobrý závěr. Žádám občany městyse o sdílení stejného názoru, za to děkuje **Josef Kolář, Višňové, 141**

